

ἡδονῆς μακαριότητος. Ἄλλ' αἰνιδίως τὴν ἡδονὴν διέκοπτε στυγερὰ τις χεὶρ κυμπυλοῦσα, κατὰ κάμπουσα ὁδυνήρως τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐπιβάλλουσα πάντως ἐναντίως στροφὴν. Τότε τὸ δακτυλίδιον τοῦ πατρός μου μοι ἔθλιβε, μοι ἔθλιβε συντόνως τὸν δακτύλον, ὥς ἂν ἤθελε νὰ τὸν διαμελίσῃ. Ἰδέετι καὶ ἀκριβεῖς δὲν εἶχον ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς θλίψεως ταύτης τοῦ δακτυλιδίου μου. Πλὴν ὅταν τις ἐπειράθην νὰ συμβιβάζω τὴν πατρικὴν παραίνεσιν μετὰ τῶν προτροπῶν τοῦ Ἰταλοῦ, νὰ ἐρπύρω μέσον τινι ὅρον διαγωγῆς, ἡ θλίψις τοῦ δακτυλιδίου ἐξελάκτισε σταθερῶς τὸν νοῦν μου πύρρι τοῦ προκειμένου. . . . Ὁ Ἰταλός, ἔλεγον ἀντιπραγματικῶς τότε ἐν ἑμαυτῷ, καὶ τοι εὐρύς καὶ διχλευτικῶς διενόη, ὅμως βλέπει τὰ πράγματα ὡς γέρον ποδαγρός, βλέπει τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς γεροντικῆς ἀπελπισίας ἢ τῆς θρησκευμανίας του. Ἀλλὰ τί κοινὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ; Ἐκεῖνος μὲν Ἰταλός, ἐγὼ δὲ Ἕλλην ἐκεῖνος μὲν Λατῖνος, ἐγὼ δὲ Ὀρθόδοξος· ἐκεῖνος ὡς ἄλλος ἱερεμὴς ἐλαιοβόσκων τὴν κόλκωσιν τῆς πατρίδος του, ἐγὼ δὲ τούναντίον εἰς τὸ πᾶσιμα τῶν σοφιστῶν, προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Ζήτω, Ἕλλάς! Ζήτω ἡ νέα γενεά! κάτω αἱ φεγάδες!

« Τῶντοι ὁ ἀγὼν τῆς θρησκευτικῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς προπαγάνδας εἶχε παρέλθει· τοὺς χρόνους τοῦ Πλανουῦδου, τοῦ Βησσαρίωνος, τοῦ Μουσοῦρου, τοῦ Καρυοφύλλου, τοῦ Ἀλατίου, τοῦ Γρηγορίου Μάμμης, ἐπρόκειτο νὰ διαδεχθῶσιν οἱ προκαταρκτικοὶ χρόνοι τοῦ Ρήγγ, τοῦ Κορκῆ καὶ τοῦ Καποδιστρίου! Τί ὠρέλει τὴν Ἰταλίαν ἢ ἀπάνθρωπος ἐκείνη προδοσία, τὸ ἔσχατον τῆς Βενετίας κακουργημα, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας παρεδίδοτο χειροδέσμιος πρὸς τὸν Χριστιανομάχον τύραννον ὁ λαμπρόφυχος Ἀνδρούτσος; ἀπέθνησκε μὲν ὁ πατήρ εἰς τὰς βυσάνους, ἐγεννᾶτο δὲ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ υἱὸς διὰ τὸ κήρυγμα τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν ἐκείνην καθ' ἣν τὸ ἄστρον τῆς Βενετίας ἐμελλε νὰ δύσῃ ἐντὸς τῆς λίμνης του. Τότε δὲ ἀνέτελλε στιλπνὸν καὶ παμφαῆς τὸ Ἑλληνικὸν ἄστρον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ἡ Ἕλλάς ἀναπετανοῦσα τὸ ἐσχαλμένον σύμβολον τῆς Πίστεως τῆς, ἐμελλε νὰ δώσῃ δείγματα νέας φιλελευθερίας εἰς τοὺς ἐπιλοίπους καυχυνωμένους λαούς!

« Τῇ ἐπαύριον πολλὰ σχέδια γραφῆς ἐξέσχισα, κυτυπῶντος ἔτι πυρετωδῶς τοῦ αἵματος εἰς τοὺς μὲνους μου. Τέλος πάντων ἔγραψα καὶ τι σχεδὸν συντομώτατον, ὅπερ καὶ παρεδίδην. Ἡ ἐπιστολή μου πρὸς τὸν Ἰταλὸν εἶχεν οὕτως ὡς ἑγγιστα

τὰς εὐχαριστήσεις μου. Ἡ συγκίνησις δὲν με συγχωρεῖ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω προσωπικῶς, οὐδὲ καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω προσηκόντως ἐνταῦθα τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ὅμως ἐστὶ βέβαιον ὅτι ἡ ἀνάμνησις ἡμῶν ἀπάντων οὐδέποτε θέλει ἐξαλειφθῇ τῆς καρδίας μου ».

« Ἐκτοτε ἡ δὲν ἐξήτησα συστατικὰ, ἡ ἐξέσχισα πολλὰ τῶν ὅσα μοι ἔδωκαν οἱ φίλοι. Ἡμικρον πολλάκις, διότι τὸ συστατικὸν τοῦ πατρός μου πρὸς τὸν Βενετὸν τριπλῶς μὲ ὠφέλησε: μὲ ὠφέλησε πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ τῇ ὁδηγίᾳ τῆς κυμβελιστάτης παρθένου, ὡς ἐν ὁπτασίᾳ, ἑώρακα πρῶτην φορὰν τὸν κόσμον τὸν ἰδανικόν, καὶ ἐγεύθην τοῦ καλοῦ τὰς ἡδονῶν, ὧν τὴν τερπνὴν ἀνάμνησιν μήτε αὐτὴ τοῦ βίου ἡ ἐπίπληθος ἐσπέρα ἔσχε νὰ ἐξαλειφῇ· μὲ ὠφέλησε κατὰ δεύτερον λόγον, διότι γωνίαν τινὰ τοῦ κόσμου τοῦ πραγματικοῦ μοι ἀπεκάλυψεν αἱ θεωρίαι τοῦ γέροντος. Ἐπὶ τέλους ἐπαίσθην ὅτι μίξ τῶν σοφωτέρων παροιμιῶν τῆς κοινῆς Ἑλληνικῆς ἀννηθείας εἶναι ἡ ἐξῆς.

« *ΕΥΧΗΝ ΓΟΝΕΩΝ ΕΠΑΡΕ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΠΕΡΗΛΕΙ* ».

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐξαρκεῖ ὅπως τὸ κοινὸν λάβῃ τινὰ πληροφορίαν περὶ τῆς ὅλης βιογραφικῆς συγγραφῆς. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον πάντων ἐμπεριέχεται εἰς τὸ μέρας τὸ πραγματευόμενον τὰ τῆς φιλικῆς ἐταιρείας ἐν Ἐπτανήσῳ, ὅπερ, ὡς ἔρημεν ἀνωτέρω, δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς σελὶς εὐγλωττίας καὶ σοφίας τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως. Ἐορξῆς, θέλομεν ἐπανέλθει, ἀποσπῶντες ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα.

Θ. Γ. ΚΛΑΔΑΣ.

Τ Ρ Θ Η Ο Σ

τοῦ διατηρητῆρ ἀμάραντα τὰ φυτὰ καὶ ἄνθη.

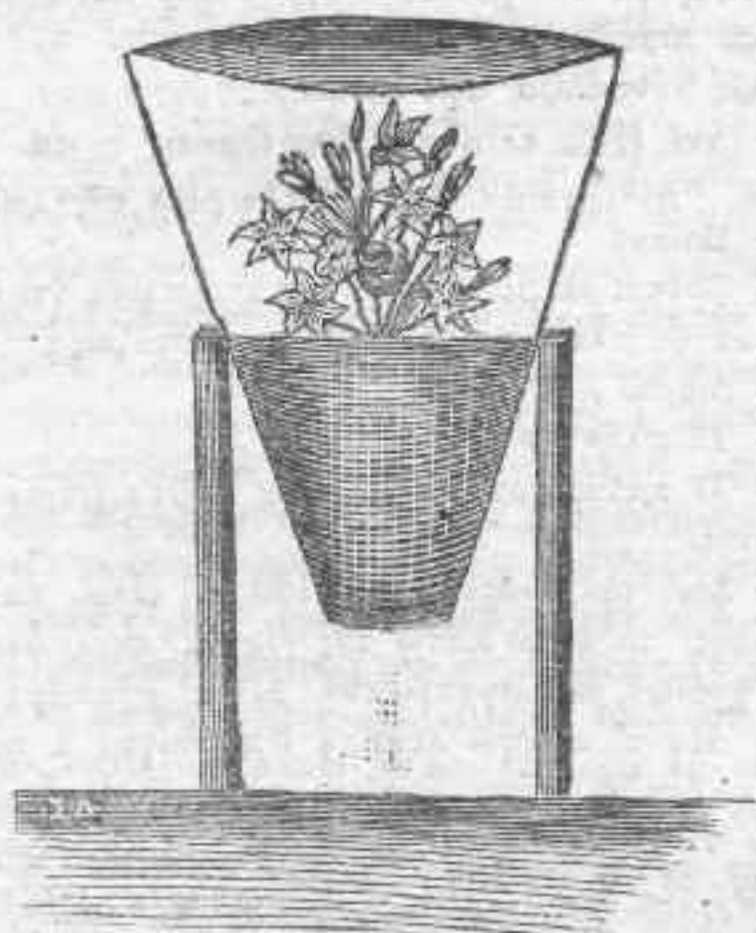
—6000—

Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις παγκόσμιον ἐκθεσιν ὁ Κ. Μόντιος ἐξέθετέ τινα ἄνθη καὶ φυτὰ, ἃ καὶ τοι πρὸ πολλοῦ ἀποξηρανθέντα ἐφαίνοντο τόσον ἀνθηρὰ ὥστε οὐδόλως διεκρίνοντο τῶν θαλλόντων. Μὴ δημοσιεύσαντος ὁμως τούτου συγχρόνως καὶ τὸν τρόπον τῆς διατηρήσεως αὐτῶν, διάφοροι χημικοὶ ἡσυχολήθησαν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, σὺν τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ οἱ Κ. Κ. Ρεβεῖλος καὶ Βεργίотος οἵτινες ἀνακαλύψαντες μετὰ πολ-

« 14 Δεκεμβρίου 1804.

Ἐκλαμπρότατε!

Μετὰ φρόνιμον διάσκεψιν ἀπεφάσισα νὰ φοιτήσω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας, πρὸς ὃ ἀπέρχομαι μετὰ δύο ὥρας. Δέχθητε

λὰς δοκιμὰς αὐτὸν ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Φαρμακευτικῆς τε καὶ Χημικῆς τὴν ἀκόλουθον μέθοδον·

Λαμβάνουσιν οὗτοι ἄμμον λευκὴν καὶ ἰσόκοκκον ἣν πλύνουσιν ἐντὸς ἀφθόνου καθαροῦ ὕδατος μέχρις οὗ ἀπαλλάξωσι τῶν ἑτερογενῶν μορίων. Εἶτα ἀποξηραίνουν αὐτὴν διὰ ἡλιακοῦ φωτός ἢ μᾶλλον ἐντὸς κλιβάνου θερμοῦ μέχρις 150 βαθμῶν· θερμανθείσης δὲ τῆς ἄμμου προσθέτουσιν 20 γράμμια στεατικοῦ ὀξέως καὶ ἰσάριθμα σπερματοκῆτου, ἀναμιγνύοντες ἀδιακόπως αὐτὰ μετὰ τῆς ἄμμου, μέχρις οὗ πάντες οἱ κόκκοι αὐτῆς ἀλειφθῶσιν ἐντελῶς ὑπὸ τῶν προστεθεισῶν λιπιδῶν τούτων ὕλων. Τὴν δὲ οὕτως παρασκευθεῖσαν ἄμμον ψυχραίνοντες μεταχειρίζονται ἵνα καλύπτωσι τὰ ἀποξηραίνόμενα φυτὰ τε καὶ ἄνθη, ἃ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ εἰσάγουσιν εἰς κωνοειδὲς κιβώτιον κείμενον ἀνεστραμμένως, δηλαδή τὴν βᾶσιν ἔχον πρὸς τὰ ἄνω ἥτις πρέπει νὰ ᾔηται ἀνοικτὴ ὅπως διὰ αὐτῆς εἰσάγεται τὸ φυτὸν, τὴν δὲ κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐνθα τίθεται ἢ ἐπιστηρίζεται ὁ στέλεχος τοῦ φυτοῦ ἢ ἄνθους, οὗ διατεθημένου οὕτως, συμπληροῦται τὸ κιβώτιον διὰ τῆς ὡς ἄνωθεν προητοιμασμένης ἄμμου, ἣν ῥίπτουσιν ἐλαφρῶς ἵνα μὴ φθαρῶσι τὰ τρυφερά φύλλα ἢ πέταλα τοῦ φυτοῦ· τοῦτο δὲ καλυπτόμενον ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς ἄμμου μένει οὕτω μέχρι τῆς ἀποξηράνσεως, ὅτε ἐξάγεται ἡ ἄμμος δι' ὀπῶν μικρῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ τὸ κάτω μέρος κιβωτίου, ὡς ἐν τῇ παρατιθεμένῃ εἰκονο-

γραφίᾳ φαίνεται. Τὸ δὲ οὕτως ἀποξηρανθὲν φυτὸν ἢ ἄνθος τίθεται ἀμέσως ἐν ὑαλίνῃ θήκῃ ὅπως μὴ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας ῥυτιδῶσιν τὰ τρυφερά φύλλα ἢ πέταλα αὐτοῦ τὰ ἀκριβῶς, ὡς εἵπομεν, διατηρούμενα ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτῶν καταστάσει. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ ἐξ ὕλης ἰξώδους κεκαλυμμένα φυτὰ δὲν ἀποξηραίνονται διὰ τῆς ἄμμου, ἀλλὰ διὰ κεγχρίου ἢ ὀρυζίου καλῶς πλυνομένου καὶ ἐντελῶς ἀποξηρανομένου.

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Η ΚΑΛΥΒΗ.

Λήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια. Ἰδε σελ. 160.)

—οοο—

— Βέβαια μᾶς κάμεις τὸν Ἅγιον Ὀνοφρίον· καλὰ μᾶς τὴν παίζεις καὶ γελάς. Ἄς εἶναι, παλληκάρι μου, νὰ ἰδῶμεν ποῖος θὰ γελάσῃ ὁ τελευταῖος. Ἄλλ' ὁ Ἰσίδωρος σιωπήσας ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν στενωπὸν διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ὁ πατὴρ πῆς Σορίας! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰσίδωρος ἐνῶ περιεπάτει. Κακὰ πηγαίνουν τὰ πράγματά μου. Ἐνας μόνον ὑπάρχει ἐδῶ ἀγαπῶν τὴν Σορίαν· καὶ αὐτὸν θὰ τὸν ἐπνιγεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἂν ὑπωπτεύετο μόνον ὅτι θίλει νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν κόρην του.

— Ἐνῶ δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ κατάστημα τῆς χωροφυλακῆς, κίνημά τι τοῦ Πιστοῦ τὸν παρεκίνησε νὰ προχωρῇ μετὰ προσοχῆς. Καὶ παρατηρήσας διὰ τῆς δεινροστοιχίης εἶδε χωροφύλακα παρὰ τὴν αὐλὴν καπνίζοντα καὶ ἱπποκομῶντα. Μὴ δυνάμενος τότε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Σορίαν ἠτοιμάζετο νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ὅτε τις τῶν δασοφυλάκων, ἐλθὼν δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἐστάθη παρὰ τὸν χωροφύλακα, καὶ κτυπήσας τὸν ὦμον αὐτοῦ, ἀνεκάγχασεν ἰδὼν αὐτὸν στραφέντα ὀλόκληρον.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἀφοῦ ἐτελείωσαν οἱ καγγασμοί του, εἵμεθα ἡτυχοὶ ἕως τῶν Ἀγίων Πάντων. Ὁ Ἰσίδωρος ἐπῆρε τὴν ἀξίνην του.

— Τόσῳ χειρότερά! ἀπεκρίθη ὁ χωροφύλαξ. Δὲν ἤξεύρω τί ἐδίδα διὰ νὰ τὸν τσακώσω.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰσίδωρος συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ καταφύγῃ εἰς τι στρατήγημα. Ἐστειλε λοιπὸν τὸν σκύλον του εἰς τὴν λεωφόρον, καὶ καλέσας μετ' ὀλίγον αὐτὸν διὰ συρίγματος, ἐπροσποιήθη ὅτι ᾔθελε νὰ κρυβῇ, καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δάσος.